

מסורת הש"ס

(א) טוהב סמיך תיבתה ח' ד"ה
(ב) עניינת ט' ונפלה כ'
(ג) מנלה א' (ל) לקמן ע"ג
(ד) עניינת ט"ו ר"ה דף ד'
(ה) ש"ך פ"ד ק"ט כ"ג
(ו) מסכת סוטה (ז) ויקרא
(ח) ויקרא ט"ו
(ט) ויקרא ט"ו
(י) ויקרא ט"ו
(יא) ויקרא ט"ו

תורה אור השלם

1. ויאמר אל אהרן קח
לך עלך כן קרן לחטאת
ואיל לעלה חמישם
והקרוב לפניו י'
ויקרא ט"ו

הגהרות הב"ח

(ה) י"ב ר"ה ל"ה ע"ג
(ו) י"ב ר"ה ל"ה ע"ג
(ז) י"ב ר"ה ל"ה ע"ג
(ח) י"ב ר"ה ל"ה ע"ג
(ט) י"ב ר"ה ל"ה ע"ג
(י) י"ב ר"ה ל"ה ע"ג
(יא) י"ב ר"ה ל"ה ע"ג

מוסף רש"י

פ"ד קש"ב. וזה מוסף
רש"י ר"ה ד' ג' מי שלא
חג ביום טוב הארבעה עשר
של חג. שלא הביא
תיבתו ביום ההוא של
חג ותיבה זו ה' וירוש
האחרון של חג. חג
שמני עשרת ויש' דרגל
במני עשרת הוא ה' ה'
למנוחת לילשון ה' ה'
איל אחד הוא האומר
כאן. כוונתו כוונתו איל
אחד לעולה (לשון ה' ה')

תוס' ישנים

פ"ד קש"ב
רגל. פירש בקונטרס
שאלמה חג שמני עשרת
היה וירוש' הם פירש
שטעון ליה ור"ה הם
שדחה ביום
דלמחרת כוונתו קטן דף
(ט). ור"ה יסוד שיהיה
כדמכריז שיש קודש ליה
ושלש ימים כאלה אולם
יחס יום ה' וקשה
לי לטוב ללמנוחת
חג דמחרת ע' פ"ד
קש"ב. וירוש' פ"ה מסכת
המלך דלמחרת כוונתו
דכסוד פ"ד וכן למנוחת
ויקרא ט"ו וכן המלך היינו
מנוח על עולם דמכריז
(דף ט). דרש ליה כדכ"ה
גבי שאלמה ור"ה מפרש
דחינו כרתת המנוח ופלה
שאלמה כן יום ש' ופלה
דחיה מלמחרת פ' ל"ג
וערה (והיה חג). כש
שטענת ימי החג שטענה
ש"ך קרנן כוכב ליה כ'
ש"ך וכו' ויקרא מ"א ל"ג
וזן ל' כרתת המנוח ופלה
מייה אחד רבי חזק
דאין פ' רחיה ד"ל כשהיה
ר"ה למנוחת חג דכרה
היני זמן ע"כ לא היא
כ"ה ה"ה (והיה) שבי
(כ"ה ויקרא ט"ו ה"ה וזה
כך נמי א' כוכב דה"ה

שבעת ימים פרק ראשון יומא

(ה) לענין פ"ד קש"ב.

המשמרות שכל המשמרות שונות ומשולשות כהן לפי חשבון סדרן
כמו שביטוי במסכת סוטה (דף ה:): אצל פר של שמיני בחמילה מפיוסין
עליו: זמן לעלמו. לברך שהחיינו: רגל לעלמו. שאין שם חג

הסוכות עליו: קרבן לעלמו. שאין
קרבנו שיה לכל שאר ימות החג
שכולם פריים מרובים ואילני שנים
וי"ד כשנים וכאן פר אחד איל אחד
בשבעה כשנים: שיר לעלמו. שאין
שיר שיה לכל שאר שירות ימי החג
כל שיר ימי החג מנדב מעין גל
מתנות עניים ואמתן של חול המועד
מפורש בנ"מ' סוכה (פס'.) הומוכח"י

ושל שמיני עשרת אינו מעין אסף
וגל פירש לנו אחזה שירו י': כרכס
לעלמו. כרכס שהיו מברכין לתפלה חיי
המלך כדמפורש במוסף' דסוכה (פ"ד)
על שם כיום השמיני שלא את העס
וירכרו את המלך (מ"א ח:): פלומין
דראשון הוא. אלמא טפל ידידיה
הוא: דין פר אחד ואיל אחד.
עבודת מוסף יום הכפורים פר אחד
ואיל אחד ועבודת שמיני למולאס
פר אחד ואיל אחד דכתיב (ויקרא ט'
קח לך עגל בן צקד לחטאת וגו':
איל אחד הוא. שהיה קרבן ציבור
ביוה"כ הוא האמור כן בבריתא מות (א'
ומאת עדת בני ישראל יקח שני שעירי

עוד לחטאת ואיל אחד לעולה הוא האמור פנימים (ב' למוספין: הם
חג לחובת היום. הוא דלחתי מות חובת היום ואילו קרו מוסף
ולא כתיב הם מלמד עולת הנקר דכתיב בכל המוספין מלמד
עולת הנקר דמשמע זה מוסף על דבר יום ביומו: לאפקוי עזרת
דפרוייהו מוכח היום ניהו. לחובת שמי הלחם (ב' כתיב (שם כג)
והקרבתם על הלחם וגו' ואילני שנים ובחובת היום כמלואס איל אחד
הוא הכוונה: דין פר (א') על. דמלואס משלו הוא דכתיב קח לך עגל
וביוה"כ נמי איכא פר ואיל משלו בואת יבא אהרן אל הקדש כפר
בן צקד וגו' (ויקרא ט' וקרא ט' לאפקוי עזרת ורשא השנה לציבור ינוחו:

ועשה
האמור בחומש הפקודים כדלמחר בפ"ק דזבחים (דף ו:): שיערי עזרת אחד אחד דהא עזרת נמי קריבין וכו'
לציבור שער מלואס ושעיר אפרים ושעיר עזרת נמי קריבין וכו' ב' שיערים דשער האמור בת"כ אין זה שער
אמור ושנים למוספין כפרשת פינחס ו"ל כיון לחובת היום דעזרת אינו אלא פר אחד שפיר היינו דין עזרת דפר אחד לחובת
היום ממלואס דפר א' לחובת היום ואי משום דעזרת קרבנו שני פריים למוסף הוא במלואס נמי קרבנו שני פריים למוסף שהרי זו
כיום קרב מוסף דר"ה דשמני למלואס אחד ניסן הוה: האמור בחומש הפקודים. ה' דלא פליגי בדעזרת דשפירי וטעמא
כיום הכפורים בנ"מ התכלת (שם) מפרש עממא דעזרת על כרחא האמור בחובת הכניס אינו האמור בחומש הפקודים וטעמא
דרכי דהכא מפרש לקמן בפרק ב' לו (דף ע:): אלא כ"ה ש"ך בפני עצמו.
זו מעין העגל דכתיב בנ"מ דכתיב ויגש את חטאתך ואת עולתך ויגש את קרבן העס וכפר בעדס ואם כן ינחה דין פר
מעאת שלו שהוא ממכפר זו מפר חטאת שלו שהוא ממכפר זו ודין איל שלו שהוא סומך עליו מאליל שלו שהוא סומך עליו כדלמחר בפרק
שני דמסכת ביצה (דף כ:.) ויקרב את העולה ויעשה כמספט ליה על עולת חובה שטענה סמיכה כמספט עולת נדבה ו"ל הכי הכי
נמי דהוה מני שמיני הכי אלא האמת מתקן לו דכולי עלמא מודו דהא דמשלו הוא מביא דקא מפרש ואולי:

פ"ד קש"ב. פירש"י רגל לעלמו שאין יושבין בסוכה קרבן
לעלמו שאינו כקדר פרי החג כרכס כפי עלמו
דלמרינן כיום שמיני חג העזרת הוה ובתוספתא) משמע שמברכין
את המלך שנאמר כיום השמיני שלא את העס וירכרו את המלך
והשתא לא הוה הא רכרכס כי היא

דלמחר כרכס וילג ועברה (וכי דף
(מו.) כשם אז' ימי החג טעוין קרבן
שיר כרכס ולינה כן שמיני טעוין
קש"ב' למסקין מאי כרכס כרכס
המזון ומפלה ואין לחוש בך דממה
נפסק למאי דבעי למפרש חתם כרכס
היינו זמן ע"כ לא הוה כי היא דהכא
דהא כרכס דהכא לא הוה זמן דומן
חשבו ליה הכא ככתיב נפשי ור"ת
מפרש כרכס כפי עלמו כרכס המזון
ומפלה כי ההוא דהתם ורגל כפי
עלמו מפרש לענין לינה שטעון לינה
ליל מוצאי יו"ט האחרון וכל' ז' ימי החג
טעוין לינה דגמרינן מספסא דכתיב
ביום (בדברים טו) ופנינת צבקר והלכת
לאהלך אי אפשר לומר והלכת לאהלך
אלא ככוה"מ דביו"ט חייב ברחמים
פריס כעורה ולא מיקשי ליה כל' ז' מי
איכא דיש לומר דמי שלא הביא
חגיגתו כיום ראשון ובינה בלחם
מאשר הימים כר"ך ל"גן כלילה
שלאחריו ור"ת מפוק ליה דטעון
לינה משום שלמי ששהה דהוה כל' ח'

דחנן (שם דף מ:.) הללו והשמחה ח' ואפי' כשאר ימות השנה אם הביא
קרבן טעון לינה דכתיב בספרי ופנינת צבקר וגו' מלמד שכל הזבחים
טעונית לינה פ' זבחים דומיא דפסח מניין לרבות עופות מנחות ועלים
ת"ל ופנינת כל פנינת שאתה פונה לא יבא אלא מצבקר ואילך ו"ל
דמשמחת לה ינה דלא מיייתי קרבן זו כיום כיון ששלם שלמי אחרת
דיאלתי כשני יוליה אחד ועוד דבפ"ק דחגיגה (דף ה.) מביא
ושמחת בנך לרבות כל מיני שמחות לשמחה ואמרינן בפסחים פרק
אלו בדברים (דף ע"ג.) דאפילו בכסות נקיה ויין ישן ובע"א לא משמחת
שמחה שמונה כשהל יום ראשון להיות בשעת דשכלתי דלחמול לא
משמחת לה דבעינן וזיחה בשעת שמחה וליכא אלא כדפריס בכסות
האמור בחומש הפקודים כדלמחר בפ"ק דזבחים (דף ו:): שיערי עזרת אחד אחד דהא עזרת נמי קריבין וכו'
לציבור שער מלואס ושעיר אפרים ושעיר עזרת נמי קריבין וכו' ב' שיערים דשער האמור בת"כ אין זה שער
אמור ושנים למוספין כפרשת פינחס ו"ל כיון לחובת היום דעזרת אינו אלא פר אחד שפיר היינו דין עזרת דפר אחד לחובת
היום ממלואס דפר א' לחובת היום ואי משום דעזרת קרבנו שני פריים למוסף הוא במלואס נמי קרבנו שני פריים למוסף שהרי זו
כיום קרב מוסף דר"ה דשמני למלואס אחד ניסן הוה: האמור בחומש הפקודים. ה' דלא פליגי בדעזרת דשפירי וטעמא
כיום הכפורים בנ"מ התכלת (שם) מפרש עממא דעזרת על כרחא האמור בחובת הכניס אינו האמור בחומש הפקודים וטעמא
דרכי דהכא מפרש לקמן בפרק ב' לו (דף ע:): אלא כ"ה ש"ך בפני עצמו.
זו מעין העגל דכתיב בנ"מ דכתיב ויגש את חטאתך ואת עולתך ויגש את קרבן העס וכפר בעדס ואם כן ינחה דין פר
מעאת שלו שהוא ממכפר זו מפר חטאת שלו שהוא ממכפר זו ודין איל שלו שהוא סומך עליו מאליל שלו שהוא סומך עליו כדלמחר בפרק
שני דמסכת ביצה (דף כ:.) ויקרב את העולה ויעשה כמספט ליה על עולת חובה שטענה סמיכה כמספט עולת נדבה ו"ל הכי הכי
נמי דהוה מני שמיני הכי אלא האמת מתקן לו דכולי עלמא מודו דהא דמשלו הוא מביא דקא מפרש ואולי:

עין משפט
נר מצווה

ג.

א ומי פ"ה מבי' מתקין
הלבט י':
ב ד מיי פ"ה הלכות
תינה וכלין הלכות
סמך עשין דסט:

תוס' ישנים

ה"ה ככרת המלך: שיר.
פירש בקונטרס דלא תפריש
שירו ותונה כפירוש זון
פ"ה תלמודי רש"י כ"ה
ודף (ד' ד' דמסכת סוכות
(פיר' ע"ג ל' ג' י' דהיינו
למנחה על השמינית אצל
נחלה לרבי חזק ללענין
מומרים של בית הכנסת
אחד התם: דין פ' ס'
אחד הוא אצל אחד המוסף
וייב' מפר אחד ואל אחד
דמלואס. פירש בקונטרס
דהיינו ויאמר אל אהרן
קח לך עגל בן צקד
לחטאת ואיל לעולה דרש
שמני וקשה לפירושו דהא
מספיק כדכתיב ויאמר
אילני שנים בכל מוסף
דמשל לומר הוה יאמר
ויהיך וינוט משל חמישים
שהיה של יחוד ועוד
דשל ייב' שנים עולה
למוסף ובל מלואס פר
לחטאת ואיל לעולה ומפרש
כרטי שחולל השפת איל
מביר ואיל לציבור דמלואס
דכיום השמיני ששהיה
שנים בשמיים כמו של
שנים בשמיין טין עולת
וקשה לר"ה דלא תמחית
ביום מקום שקראה הש"ס
לנגל וזכור פר אחד ופי'
ר"ה דליף מפר ואיל
המתני עולתה מלאה וזה
דכרן אפי' חטאה להס
קח פר אחד בן צקד
ואילני שנים חמישים וספר
והואל אחד שיהין כל לחטאת
כמו של ייב' ששתיין
שין עולת ואיל אחד לא
קח שני שיהיה עולה
דלא חשיב נמי ככתיב
כשני אילני לציבור אחד
למוספין ואך לחובת היום
ויבאיה עולתה כתיב משמר
לחזק וגו' ומחשב לגבי
היה תכלתם ולך סוכר
בכתיב משל הוה שפירן
תיבה למ"ד קח לך משלך
א"כ גם מאשר לאהרן
ומאשר לציבור משלם אלא
למ"ד משל צבור א"כ לומר
לחן היה משל צבור כ'
אל השפת סוכר דלוחו פר
שני אילני הוה משל צבור:
זה לחובת היום. דלא כתיב
מלמד דשפירס כקונטרס
ועוד אמר רבי חזק
דקפא מניה דשלת חזק
כזה היא אחד הפרקליט
לדורון כדלמחרת כונחים
(דף פט.) שהוא ברוך
אחד ריחי שפיר של מוסף
שהוא תכלת ואיל דכונה
כאן לכפרה אחת כ':

לאפקוי